

Chuyện đôi mắt

Chị bất ngờ gọi cho tôi vào một ngày mưa Sài Gòn. Bằng giọng nghẹn ngào, chị kể cho tôi nghe về những gì tồi tệ nhất đã đến với chị. Tình yêu của chị tan vỡ, Gã người yêu cũ bỏ rơi chị sau hơn 3 năm yêu nhau. Có lẽ tôi là người duy nhất hiểu được và chịu lắng nghe chị lúc này. Trong suốt thời gian 3 năm qua, kể từ khi tôi tình cờ tìm được nick facebook của chị, người chị tâm sự nhiều nhất là tôi, cho dù nỗi đau của chị cách trái tim tôi cả ngàn cây số. Chị muốn tìm một nơi nào đó thật xa Đà Nẵng để quên đi những ký ức về hắn và rồi chị vào Sài Gòn.

Tiếng còi tàu vang lên từng hồi dài, con tàu sắp đến ga, tôi đứng giữa sân ga trong nỗi khắc khoải mong chờ. Con mưa chiều làm không gian thêm buồn não ruột, những hạt mưa đập vào da thịt tôi lạnh buốt. Đoàn tàu dừng lại, người từ trong tàu ủa ra đông đến nỗi phải 15 phút sau tôi mới nhìn thấy hình dáng nhỏ bé của chị. Khi gặp tôi, chị đã cố gắng nở 1 nụ cười nhưng nụ cười ấy chẳng tươi. Những nét tiêu tụy hiện rõ lên khuôn mặt của chị, đôi mắt buồn một thời làm tôi say đắm giờ càng buồn hơn. Chắc trong thời gian qua chị đã đau khổ thật nhiều. Sau 7 năm xa cách, trong giây phút này lòng tôi như quặn thắt. Tôi muốn ôm lấy chị và nói rằng tôi đã nhớ chị rất nhiều, rằng trái tim tôi vẫn giữ nguyên vẹn một tình yêu sâu đậm nhất dành cho chị. Nhưng tôi đã không làm như vậy.

Khoảng thời gian đầu, chị còn lạ lẫm nhiều thứ ở thành phố này. Tôi đã đưa chị đi tìm nhà trọ, giúp chị mua sắm đồ đạc cho cuộc sống mới. Biết chị còn buồn nên tôi thường ở bên cạnh chị. Chị rất thích đi lang thang ngoài công viên, nhiều buổi chiều tôi và chị đi bên nhau, chậm chậm đếm bước như 2 kẻ cô đơn, à mà cô đơn thật. Trong suốt thời gian đó, tôi đã cố gắng làm mọi cách để chị không buồn. Nhiều đêm chị gọi cho tôi giọng buồn thiu, vậy là tôi lại phải sang chở chị đi dạo phố, cứ thế 2 đứa đèo nhau đi từ quận 1 đến quận 7. Tôi còn tranh thủ những ngày nghỉ để đưa chị đi chơi ở nhiều nơi. Rồi còn nhiều cái nhiều lần nữa.

Một chiều mưa, chị dẫn tôi đến café Bụi Sài Gòn, quán café ở tít sân thượng của siêu thị Big C, nằm ngay ngã năm Văn Lang. Sau một khoảng thời gian lao đầu vào công việc và hòa nhập với cuộc sống tấp nập ở Sài Gòn có lẽ chị cũng đã dần vơi đi niềm đau, nụ cười tươi đã trở lại trên đôi môi chị. Tôi và chị ngồi ở góc quán cạnh cửa sổ, ngoài trời cơn mưa vẫn chưa dứt, những hạt mưa bay lấm tấm đập vào khung cửa kính, dưới đường xe cộ vẫn hối hả, đường phố lúc này trở nên sặc sỡ bởi những chiếc áo mưa đầy màu sắc. Trong quán những bản tình ca thân thuộc vẫn ngân nga. Tôi lại trộm nhìn vào đôi mắt của chị, đôi mắt chị đang nhìn một cái gì đó xa xăm vô định. Và tôi lại nhớ về những năm tháng xa xôi, ngày đầu tiên tôi gặp chị.

...7 năm trước...

Năm đó tôi còn là một học sinh cấp 3, tôi 11 và chị 12. Thuở ấy tôi luôn là đứa đi học muộn nhất lớp, có hôm còn phải trèo rào để vào lớp. Những tháng ngày trễ học cứ kéo dài hết ngày này qua tháng nọ, một phần do nhà tôi xa trường, một phần do làm biếng sáng nào cũng ngủ dậy muộn. Nhưng rồi một buổi sáng tình cờ đi học sớm đã làm mọi chuyện thay đổi, tôi không còn đi học muộn nữa.

Sáng hôm ấy không biết ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại dậy thật sớm, khi dắt xe vào nhà để xe tình cờ khi đi ngang lớp học của chị tôi bắt gặp chị đang ngồi nhìn xa xăm bên cửa sổ, tôi đã say nắng chị từ lúc đó. Kể từ ngày ấy, hôm nào tôi cũng đi học thật sớm để được nhìn chị. Tôi thích ngắm đôi mắt chị thật nhiều nhưng tôi sợ nỗi buồn của đôi mắt ấy lắm! Khi chị nhìn xa xăm, đôi mắt sâu vời vợi. Đôi lúc bắt chợt chị nhìn tôi, đôi mắt tròn long lanh như 2 giọt nước khiến tôi bối rối quay đi chỗ khác. Khi chị cười đôi mắt buồn thật đẹp! Và tôi ao ước rằng: lúc nào chị cũng cười thật nhiều để đôi mắt đó không còn buồn nữa!

Thời gian cứ thế trôi qua, đã nhiều lần tôi định bước tới làm quen với chị nhưng rồi lại thôi. Ngoài sân trường phượng vĩ đã bắt đầu nở đỏ rực một góc trường, những chùm hoa bằng lăng tím buồn man mác lặng lẽ buông những cánh hoa trên những bậc thềm cũ, những hàng ghế giả nua của những lớp học sinh khóa trước để lại. Ai rồi cũng phải ra đi, cũng phải xa mái trường thân yêu, 3 năm cấp 3 thực sự quá ngắn. Năm học hết và tôi sắp xa chị. Cứ nghĩ đến lúc chị ra trường là tôi lại buồn náo ruột. Và tôi biết mình phải làm một điều gì đó vì thời gian không còn nhiều để tôi cứ mãi rụt rè. Chiều hôm trước ngày học cuối cùng, tôi đã đặt bức thư tại ngăn bàn học của chị. Trong thư tôi hẹn gặp chị sau giờ tan trường ở quán nước ở cổng trường.

Hôm đó tôi đã chờ chị thật lâu, thật lâu cùng với những cảm xúc khác nhau, hồi hộp, lo lắng, hi vọng và cuối cùng là thất vọng. Chị đã không đến. Tôi đã buồn rất nhiều, tôi nghĩ thậm chí lẽ chị đã vứt thư của tôi vào sọt rác hay là ai đã giấu bức thư đó, hoặc là chị không để ý và không hề biết đến sự tồn tại nó. Những câu hỏi cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi và rồi tôi đã quyết định trở lại trường để xem lá thư có còn ở đó hay không.

Lá thư vẫn nằm đấy ngay trong hộc bàn của chị. Vậy là chị đã không đọc được lá thư của tôi. Vậy là tình cảm của tôi cuối cùng vẫn chỉ là tình cảm đơn phương. Lúc đó tôi đã tự trách mình thật nhiều, trách tôi sao quá rụt rè, không dám bước tới làm quen với chị, trách mình tại sao lại vờ quay đi mỗi lần chị cười với tôi. Hôm đó là ngày buồn nhất trong những năm tháng học trò của tôi. Mãi sau này khi tâm sự với chị tôi mới biết là ngày hôm ấy chị bị ốm không thể đi học được. Vậy đây, ông trời thật giỏi trên người con người ta.

...Hiện tại...

Rồi một ngày mưa thật nhiều, chị gọi cho tôi, chị bảo phải về Đà Nẵng để giải quyết một số chuyện. Chiều hôm ấy tôi tiễn chị ra sân Ga. Hôm ấy mưa thật nhiều và buồn như ngày đầu tiên chị đến với thành phố này. Nhìn chị tiêu tụy quá, đã rất lâu rồi tôi không thấy cái dáng vẻ tiêu tụy đó của chị, tự dưng tôi thấy lòng mình lo lắng, có lẽ đêm qua chị đã khóc thật nhiều. Lúc ở sân Ga tôi đã hỏi chị "Có phải Vân về Đà Nẵng vì người yêu cũ của Vân không?". Chị khẽ gật đầu, những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má chị, chị kể cho tôi nghe mọi chuyện. Đêm qua gã người yêu cũ đã gọi điện cho chị, gã vừa bị cô người yêu mới đá, gã bảo gã nhớ chị, gã nhận ra rằng chị mới là tình yêu thật sự và gã muốn quay lại với chị. Vậy là một lần nữa chị lại để cho tình yêu của tôi trở thành đơn phương, à mà không trước giờ nó vẫn đơn phương như vậy thôi. Tôi lấy cớ gì để giữ chị ở lại với tôi đây. Những hạt mưa như đang rót vào tim tôi, lạnh buốt và đau đớn.

Bất chợt chị nắm lấy tay tôi, khẽ nói "Vũ đừng buồn, Vân đi rồi Vân sẽ về với Vũ!", Tôi ngớ người vì câu nói của chị, chị sẽ về với tôi ư? không phải chị về lần này là để làm lại từ đầu với gã người yêu cũ sao? có phải đây là một lời hẹn ước thật lòng hay là chỉ là một lời an ủi lúc chia tay? sao tôi nghe nổi buồn dâng đầy lòng mình, mặc cho những câu hỏi cứ chạy trong đầu, tôi chỉ ngồi im lặng nhìn chị. Tôi muốn nhìn đôi mắt chị thật lâu vì qua hôm nay có thể đôi mắt ấy sẽ lại thuộc về người khác và có thể sau này tôi sẽ không bao giờ được nhìn nói đầy âu yếm như vậy nữa. Đôi mắt ấy sao mà đẹp đến vậy! Tiếng loa thông báo đoàn tàu sắp khởi hành, những hành khách hối hả lên những toa tàu tìm chỗ ngồi của mình. Trong phút cuối của buổi chia tay hôm ấy, tôi nắm lấy tay chị thật chặt và nói "Vân đừng buồn nhiều nữa nhé, dù thế nào đi nữa thì vẫn có Vũ luôn yêu Vân, hứa đấy!". Chị nhìn tôi mỉm cười mắt ngấn lệ rồi vội vã bước lên tàu. Chuyến tàu đi xa dần. Trong một chiều mưa thật buồn chuyến tàu ấy đã đem người tôi yêu đến với tôi rồi cũng trong một chiều mưa rả rích nó lại chở người con gái tôi yêu thương đi xa.

Suốt 2 tháng sau đó, tôi không nhận được bất cứ thông tin gì về chị, facebook của chị cũng không thấy online kể từ ngày chị về Đà Nẵng. Có lẽ chị đã thực sự biến mất khỏi cuộc đời tôi. Tôi biết là mình phải học cách quên đi chị. Tôi đã lao đầu vào công việc, cố làm mọi cách để không nhớ đến chị nhưng càng cố quên thì tôi lại càng nhớ chị da diết. Những đêm đi làm khuya về nằm vật ra giường cùng với cô đơn thì nỗi nhớ chị cũng bắt đầu tìm đến. Tôi nhớ thật nhiều những ngày đầu chị đến Sài Gòn, nhớ những chiều lang thang cùng chị ở công viên, những đêm 2 đứa đèo nhau trên xe máy đi từ quận 1 đến quận 7 chỉ để thỏa mãn sở thích ngắm phố đêm của chị, cả những chiều mưa ngồi cùng nhau trên Café Bụi Sài Gòn,...

Thề với chị những ngày tháng ở bên chị là những ngày tháng đẹp đẽ nhất cuộc đời tôi. Mất Biếc ơi chị ở đâu, giờ đây sao chỉ còn một mình tôi mỗi đêm cùng với nỗi cô đơn!

Những cơn mưa chiều đã thôi, Sài Gòn lúc này đã bước vào mùa nắng. Một buổi sáng cuối tuần, khi tôi còn đang chường mình ngủ nướng sau một tuần làm việc căng thẳng thì bất ngờ chị gọi điện cho tôi " Vũ ơi! Đừng ngủ nướng nữa, tới sân Ga đón Vân đi, Vân về với Vũ rồi đây!". Tôi đã bật dậy như một cái máy, như không tin vào những gì mình vừa mới nghe được qua điện thoại. Vậy là hôm ở sân ga chị đã nói thật, chị đã quay về với tôi. Cả thế giới xám xịt trước đây bỗng chốc trở nên toàn màu hồng trong mắt tôi.

Lúc tôi gặp chị ở sân ga, trong nắng chiều ấm áp, chị đã nở một nụ cười thật tươi với tôi. Nụ cười ấy, ánh mắt ấy, tất cả nguyên vẹn như nhiều năm về trước, hồn nhiên mơ mộng và thoáng chút đượm buồn. Đúng chị đây rồi chị Vân của những năm tháng học trò. Tôi và chị lại lên Café Bụi Sài Gòn. Chị kể tôi nghe về những chuyện ở Đà Nẵng. Chị đã thôi không còn buồn vì gã người yêu cũ nữa, giờ đây chị đã có thể mỉm cười với quá khứ.

Tôi cứ mãi miết ngồi yên nghe những câu chuyện của chị lòng ngập tràn niềm vui, bất chợt chị âu yếm nhìn vào mắt tôi và nói "Vũ à! trong suốt thời gian ở Đà Nẵng Vân đã nhớ Vũ rất nhiều, trước đây Vân chưa chịu chấp nhận tình cảm của Vũ bởi vì Vân không muốn mình vì quá cô đơn mà yêu vội một ai đó. Giờ đây mọi chuyện đã qua đi hết rồi, Vân biết là lúc này mình nên bắt đầu một tình yêu mới, Vũ đồng ý làm người yêu của Vân nhé!". Nói xong chị cuối xuống mặt đỏ ửng lên vì ngượng. Lúc đó người tôi như ngớ ra, tôi nghe như có một dòng suối bằng kem chảy qua trái tim mình, mát lạnh và ngọt ngào. Đôi môi mấp máy mãi một hồi mới thành tiếng, ngôn ngữ cứ loạn xạ hết cả lên "Chị.... Vân.. ơi! Vũ ... anh yêu em."

Đoàn Nguyên 2/12/2016 - Sài Gòn.

Gửi tặng chị Vân ...